

Oliver Scherz

Un
prieten
ca nimeni
altul

Cu ilustrații de Barbara Scholz

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai

POLIROM
2019

Habbi a parcurs ultimul metru aproape lipit de pământ. Cu fiecare pas, i se ridica tot mai mult părul pe ceafă.

A mai făcut un pas în față, s-a repezit să ia prima piatră din grămadă și s-a retras cu ea la o distanță sigură, așteptând.

Multe umbre ale norilor trecuseră peste lup, dar el tot nu se mișcase.

Situația nu s-a schimbat nici după ce Habbi a luat a treia piatră. La a șasea și a șaptea a încetat să mai alerge și a rămas pe grămadă, aruncând jos pietrele din vârf.

Zvârlea pietrele cu viteză, de-ai fi zis că însăși viața lui depindea de asta. Teama că lupul s-ar fi putut trezi în orice moment l-a făcut să poată împinge până și pietrele grele la o parte, cu o putere de care nici nu se știa în stare.

Ușor-ușor, a reușit în felul ăsta să elibereze piciorul lupului, dar încă se opintea cu ultima piatră, cea mai mare dintre toate, care stătea chiar pe laba animalului.

— Trebuie să-l ajut, trebuie, încerca el să-și dea curaj, și s-a împins cu tot trupul lui cel mic în piatră, până când a mutat-o din loc și-a răsturnat-o.

Brusc, laba înspăimântătoare a lupului a rămas liberă, iar Habbi s-a dat înapoi, sărind cât colo.

Chiar atunci, a deschis și lupul ochii. Strâmbându-și gura de durere, a ridicat capul și s-a uitat mai întâi la piciorul rănit și apoi la Habbi, care se ascunsese în spatele grămezii de pietre date la o parte, gata să o ia la fugă.

Lupul a mârâit.

— Pleacă! a spus el, dar Habbi n-a plecat.

A rămas unde era și a început să vorbească.

— Poți... poți să te ridici din nou... a spus el.

Lupul l-a privit pe Habbi cu ochi mijiți.

— Lasă-mă... a spus el gâfâind. Lasă-mă-n pace.
Vreau să mor.

Cuvintele acestea i-au apăsât pieptul lui Habbi.
Erau grele ca bolovanul imens din spatele lupului.

— Nu... nu se poate... s-a bâlbâit el și a strâns din
dinți.

Știa că vulpile, coioții și alți prădători pot aduce
moartea. Văzuse șoimi care atacau veverițe și le
luau cu ei în zbor ca pe niște grămezi de blană. Dar
că lupul voia să moară de unul singur, asta Habbi nu
putea să înțeleagă. Era atât de neînțeles, că a ieșit
de dincolo de ascunzătoarea lui și a făcut câțiva pași
spre lup.

— Dar acum ești liber! a strigat el supărat. Și peste
tot există pene de pasăre și cochilii goale de melc și
pietre cu muște în ele...

Habbi își dorea să aibă câteva dintre comorile lui cu el ca să i le poată arăta lupului.

— Și câteodată stropii cascadei strălucesc colorat în aer...

Acum, că putea să-l vadă drept în față, Habbi și-a dat seama cât de tânăr e lupul, în ciuda mărimii sale. În ochii săi verzi se vedea, pe lângă toată stranietatea lor, și ceva cald, care i-a încălzit lui Habbi inima pe loc.

— Nu mai sta acolo, trebuie să te ridici!

Și lupul chiar a început să se adune. S-a ridicat cu mare efort pe picioarele din față și a tresărit când a tras de piciorul rănit. O vreme, a rămas ridicat doar pe jumătate. După care și-a venit în fire și a plecat de-acolo, șchiopătând pe trei picioare, fără să se întoarcă nici măcar o singură dată.

Habbi era deopotrivă trist și furios. Poate că lupul se ducea să caute un loc liniștit, în care nimeni să nu-l vadă murind.

Habbi nu-și făcuse curaj să vină până la capătul lumii, doar pentru ca lupul să facă așa ceva! A uitat, în agitația lui, de toată prudența și a sărit în urma lupului, prinzându-l de coada lăptoasă.

— Așteaptă! a strigat el. Pot să-ți arăt unde găsești conuri aromate de brad sau...

— Lasă-mă în pace!

Lupul a dat să-l muște pe Habbi, care a dat drumul cozii și a căzut pe spate.

De pe pământul rece, a văzut cum lupul dispare ușor printre stânci. Îi mai rămăsese în mâini doar un fir lung de păr din coada lui.

